

Arrest

nr. 81 341 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEBROUCK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1957 geboren in Musayab, Babil. U bent een soenniet van Arabische origine en verbleef het grootste deel van uw leven in Bagdad. Op 21 juli 1980 begon u te werken voor de Algemene Inlichtingendienst (Mukhabarat). U begon er als vertaler te werken op het Directoraat 3 (D3). Dit directoraat was een analysedienst. In deze functie vertaalde u documenten die betrekking hadden op Iran. Deze vertalingen werden nadien hoofdzakelijk doorgestuurd naar de Anti-spionagedienst (D5), de buitenlandse dienst (D4) of het Presidentieel Bureau. In 1985 zou u opklimmen tot directeur van de vertalingsdienst bij dit directoraat. In 1985 kreeg u het aanbod om bij D4 te gaan werken. Na een opleiding van vier maanden werd officier bij

D4. U werd binnen dit directoraat hoofd van een sectie en promoveerde daarna tot afdelingsdirecteur. U werkte als directeur van de afdeling media binnen de sectie die zich bezighield met Iran op de Iraakse ambassades in Parijs en Londen. In deze functie had u het bevel over 6 tot 10 officieren. Uw dienst verzamelde informatie over personen, organisaties en bedrijven die nadien werd doorgestuurd naar de assistent van de directeur van de Mukhabarat. Indien uit de informatie bleek dat de betreffende persoon banden had met een oppositiepartij werd deze ondervraagd door de 'Hakimiya', het directoraat dat verantwoordelijk was voor de ondervragingen. Hierna werd bepaald of de Mukhabarat verantwoordelijk was of de al Amn (veiligheidsdienst) voor de verdere afhandeling van de zaak. In 1996 werd u afdelingsdirecteur bij de opvolgingsdienst van D1, het bureau van de directeur van de Mukhabarat. In deze functie hield u zich bezig met de controle op de interne werking van de Mukhabarat. U onderzocht rapporten van andere diensten, hield zich eveneens bezig met de evaluatie of het 'bekritisieren' van personeelsleden en mocht in deze functie voorstellen formuleren in verband met de werking van de Mukhabarat in het buitenland. In 1997 werd u beschuldigd van het tegenwerken van een familielid van Saddam Hussein. U werd hierover ondervraagd waarna u een maand in de gevangenis terechtkwam. Na deze affaire werd u gedegradeerd tot onderzoeker bij D10, het onderzoeks- en informatiecentrum. Deze dienst werd volgens u ook de 'diepvries' genoemd en werd bemand door personeelsleden die gestraft waren. Deze functie zou u uitoefenen tot de val van het regime in 2003. In de periode dat u bij de Mukhabarat werkte was u tevens "udu amil" (actief lid) bij de Baath partij. Na de val van het regime richtte u een eigen bedrijf op binnen de oliesector. Dit bedrijf was echter niet succesvol. Omwille van het sektarische geweld vluchtte u samen met uw gezin in 2005 naar Syrië. In 2007 keerde u terug naar Bagdad en begon u te werken bij de huidige Mukhabarat. U werkte eerst bij het bureau van de assistent van de directeur om in 2009 directeur te worden van de afdeling Buitenlandse Relaties. U onderzocht de corruptie binnen Mukhabarat, werkte mee aan de hervorming van de dienst en verzamelde informatie over de inmenging van Iran. Omdat u tijdens het voormalige regime werkzaam was voor de Mukhabarat en zich vooral bezighield met de 'Iraanse zaak' zou uw leven in Irak in gevaar zijn. Zo zou er op 18 mei 2009 een poging geweest zijn om u te doden door middel van een autobom. Hierna zou u zijn ondergedoken op verschillende plaatsen. Hierna kreeg u problemen op het werk. Men wilde u overplaatsen naar een sjiietische regio en uw salaris verlagen. Op 1 maart 2010 stopte u met werken voor de huidige Mukhabarat. De hoofdreken waarom u uw land van herkomst verliet was omdat uw naam op een dodenlijst werd gezet. Deze lijst werd gepubliceerd op het internet en in de Iraakse media. Op 14 april 2010 vertrok u samen met uw tweede echtgenote (H.R.J.) (O.V. 6.620.065) en jullie minderjarige zoon (A.N.M.) (O.V. 6.620.065) naar Syrië. Op 28 april 2010 reisde u per vliegtuig via Libanon naar België en vroeg u asiel aan. Na uw vertrek vernam u nog dat twee van uw collega's die tijdens het vorige regime eveneens werkzaam waren voor de Iraanse sectie binnen de voormalige Mukhabarat, werden gedood. Na uw komst in België zou ook uw eerste echtgenote, van wie u feitelijk maar niet officieel gescheiden bent, (E.S.S.) (O.V.6.658.217) en uw zoons met uw eerste echtgenote, (Y.B.H.) (O.V. 6.658.222),(A.B.H.) (O.V. 6.658.228) en (S.B.H.M.) (O.V. 6.771.191) naar België zijn gekomen en hier asiel hebben aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw tweede echtgenote en uw jongste zoon, uw oude paspoort, uw internationaal rijbewijs, uw oude identiteitskaart, een oude werkbadge, twee overplaatsingsbrieven, de geboortakte van uw zoon, uw huwelijksakte, foto's van uw auto en visitekaartjes van uw connecties. Tevens legt u kopies voor van drie recente werkbades en een voedselrantsoenkaart. U legt eveneens een print voor van een 'zwarte lijst' waarop uw naam voorkomt.

B. Motivering

U lieert uw ingeroepen vrees met uw werkzaamheden bij de Mukhabarat ten tijde van het vorige regime (CGVS, p. 8). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw tewerkstelling bij de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hussein door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover coherente en gedetailleerde verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw werk ten tijde van het Baath regime. Gezien de actuele veiligheidssituatie in Irak, waarbij voormalige werknemers van de inlichtingendiensten aanzien kunnen worden als een risicoprofiel, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerm minst worden uitgesloten.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan

wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Welnu, de veiligheids- en inlichtingendiensten onder het Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, waaronder dus ook de Mukhabarat (Algemene Inlichtingendienst), hebben zich schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN-publicaties, enz.. Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de Iraakse inlichtingendienst onwetend was over de aard van de activiteiten van deze diensten, aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur en een klimaat van angst vrij openlijk verkondigd werden door het regime. Op grond van deze informatie kan er dan ook van worden uitgegaan dat u op de hoogte was van wat er binnen deze diensten gebeurde.

Uit onze informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Mukhabarat zich in Irak ondermeer bezighield met de onderdrukking van de sjiitische, Koerdische en andere oppositie in Irak, de arrestatie en ondervraging van tegenstanders van het regime en contraspionage. De buitenlandse taken omvatten onder andere het toezicht op, intimideren, chanteren en elimineren van oppositionele elementen buiten Irak en het plegen van sabotage en terroristische operaties tegen vijandige buurlanden. Medewerkers van de Mukhabarat worden verantwoordelijk gesteld voor willekeurig arrestatie en detentie in Irak. Met de informatie die de Mukhabarat verzamelde, konden burgers worden gearresteerd, gemarteld of geëxecuteerd. Zodra een burger door de Algemene Inlichtingendienst op verdenking van deloyaliteit jegens het regime of een ander vergrijp werd gearresteerd, was de kans op marteling groot. Het kwam voor dat gevangenen door marteling het leven verloren.

Uzelf werkte voor verschillende afdelingen van de Mukhabarat zowel in het binnen – als buitenland. U klom op tot het niveau van afdelingsdirecteur waardoor u leiding gaf aan zes tot tien officieren. Deze officieren stonden in de hiërarchie boven de gewone ambtenaren en bedienden van de Mukhabarat. U bekleedde deze functie ondermeer bij de buitenlandse dienst (D4) en het bureau van de directeur van de Mukhabarat (D1). U gaf in die laatste functie informatie door aan andere afdelingen en hooggeplaatsten binnen de Mukhabarat en nam ondermeer deel aan vergaderingen met de assistent directeur van de Mukhabarat om medewerkers te evalueren en te bekritisieren waarbij u eveneens voorstellen deed aangaande de werking van de Mukhabarat in het buitenland (CGVS, p. 6-14, 28, 29). Volgens onze informatie werden vanuit D1 alle instructies gegeven en vonden de vergaderingen van de directeur met zijn staf daar plaats. Deze overplaatsing kan dan ook beschouwd worden als een promotie. Ook in dit directoraat werd u afdelingsdirecteur, ditmaal van de opvolgingsdienst. Er kan dan ook gesteld worden dat u een verantwoordelijke positie bekleedde binnen de Mukhabarat en alzo een substantiële bijdrage leverde aan de werking van de Mukhabarat. Gezien uw positie binnen de hiërarchie van de Mukhabarat kan er bovendien worden aangenomen dat u kennis had van de praktijken van de Mukhabarat in het algemeen en dat u volledig op de hoogte was van de gevolgen van uw persoonlijke activiteiten binnen de dienst.

Dat u op de hoogte was van de activiteiten van de Mukhabarat blijkt ook uit uw verklaringen op het CGVS. In D1 was uw directe chef Khalil Ibrahim, de assistent directeur van de Mukhabarat. In

deze functie had u vergaderingen met de assistent van de directeur en deed u voorstellen voor de buitenlandse werking van de Mukhabarat. Khalil Ibrahim was eveneens de chef van D4 en D5 (de contraspionagedienst) (CGVS, p. 11, 14, 35). Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat Khalil Ibrahim eveneens verantwoordelijk was voor D40, een dienst die ontstond uit D4. U blijkt op de hoogte te zijn van de activiteiten van deze dienst. Zo stelt u dat D40 verantwoordelijk was voor de vervolging van Koerden en sjiieten (CGVS, p. 20, 21, 24). Hoewel u aanvankelijk ontkende dat de Mukhabarat iets met de vervolging van de Koerdische bevolking te maken had geeft u nadien toe dat aan alle werknemers gevraagd werd of ze bereid waren om misdaden te plegen en dat deze dienst bevoegd was bij Koerdische zaken (CGVS, p. 31). U ontkende aanvankelijk ook de betrokkenheid van de Mukhabarat bij de repressie tegen de sjiietische bevolking na de eerste Golfoorlog. Nadien verklaart u echter dat er commissies werden opgericht van de verschillende inlichtingen – en veiligheidsdiensten en dat aan de officieren van de Mukhabarat werd gevraagd om deel te nemen. Ze ondervroegen de gearresteerden en waren bevoegd om te beslissen of deze man gedood kon worden of niet. Het hoofdkwartier lag volgens u in Hadwaniya en deze commissies waren volledig vrij om iemand te folteren (CGVS, p. 31). Vervolgens moet worden vastgesteld dat u heeft getracht om omtrent uw werk op D4 en de werking van D4 in het algemeen, een dienst waar u zo'n tien jaar heeft gewerkt en een verantwoordelijke functie bekleedde, de verantwoordelijkheden te verdoezelen. Zo ontkent u expliciet dat D4 zich niet bezighield met de Irakese oppositie in het buitenland (CGVS p.20). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dit één van de hoofdtaken was van D4. Dat u dit niet zou weten, is, gezien uw functies, weinig geloofwaardig en doet vermoeden dat u uw betrokkenheid tracht te minimaliseren. Ook over uzelf verklaart u meermaals dat u hier niet mee bezig was (CGVS p.16, 18, 20). Echter, later, tijdens een onbewaakt moment, lijkt u dit tegen te spreken en geeft u blijk dat u hier wel persoonlijk mee bezig was. U stelt dat de Mukhabarat wel te maken had met oppositie in het buitenland, maar niet in het binnenland. Daarbij zegt u letterlijk 'als we informatie over iemand hadden dat hij met een andere partij te maken had, werd hij ondervraagd door de Hakimiya...' en 'als ik informatie aan iemand geef, ligt het aan hem of hij daar goede of slechte dingen mee deed'(CGVS p.22-23). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen het vermoeden rijzen dat u daden en verantwoordelijkheden tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. Dit creëert een aanvullend vermoeden van betrokkenheid.

Op basis van uw verklaringen, rekening houdend met de beschikbare informatie over de Mukhabarat, de leidinggevende positie die u binnen de hiërarchie van de Mukhabarat innam en de contacten die u had met de hoogste posities binnen de inlichtingendienst, moet geconcludeerd worden dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat u medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Er kan dan ook niet anders besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig hebt gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van een onbekend aantal burgers.

Bovendien dient er op worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan het Baathregime van Saddam Hussein. U stelt dat u koos voor de Mukhabarat omdat u niet wilde deelnemen aan de oorlog, omdat officieren in de Mukhabarat beter betaald werden dan burgerlijke jobs en omdat u hierdoor de mogelijkheid had om in het buitenland opleiding te volgen (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u steeds meer verantwoordelijkheid kreeg en herhaaldelijk gepromoveerd werd zodat kan worden aangenomen dat u uw werkzaamheden zeker ter harte nam. U bleef bovendien werkzaam bij de Mukhabarat tot de val van het regime (CGVS, p. 8). Ter verdediging roept u in dat uw opinie over Saddam Hussein reeds in 1979 was veranderd en dat u hem na verloop van tijd echt begon te haten. Bovendien beweert u nog dat u gekant was tegen de criminele feiten van de Mukhabarat. U haalt daarenboven aan dat u in 1997 werd gedegradeerd naar de positie van onderzoeker bij D10 nadat u werd gearresteerd en ondervraagd omdat u beschuldigd werd van het tegenwerken van een familielid van Saddam Hussein (CGVS, p. 15, 18, 21, 23).

Allereerst dient worden vastgesteld dat dit alles niet strookt met de vaststelling dat u van 1980 tot 2003 werkzaam bent geweest bij de Mukhabarat en dat u van 1970 tot 2003 lid bent geweest van de Baathpartij waarin u opklom tot de graad van udu amil. U stelt dat u de graad van "udu amil" automatisch verkreeg en dat uw activiteiten voor de partij zeer beperkt waren (CGVS, p. 18, 26). Om deze graad te verkrijgen diende men zijn loyaliteit aan het bewind weldegelijk te hebben bewezen, zo blijkt uit de informatie van het CGVS.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat uw eerste echtgenote (S.E.S.) (o.v. 6.658.217) met wie u sinds 1985 gehuwd was, verklaart dat u nooit gearresteerd zou zijn (CGVS SAOUDI Eman Salman, p. 19). Ze verklaart eveneens dat u nooit kritiek zou hebben gehad op Saddam Hussein, de Baathpartij of het regime (CGVS (S.E.S.), p. 24, 25). Ze weet verder niet of u toen ooit gedegradeerd zou zijn, of dat u ooit enige problemen zou hebben gekend op uw werk of dat u ooit problemen zou hebben gekend met mensen van het regime (CGVS (S.E.S.), p. 17, 18). Hoewel nog enigszins kan worden aangenomen

dat een medewerker van een inlichtingendienst geen details geeft over de precieze inhoud van zijn functie is het weinig waarschijnlijk dat uw echtgenote geen weet heeft van het feit dat u een maand in de gevangenis zou hebben gezeten. Het is tevens merkwaardig dat uw echtgenote geen kennis zou hebben van uw standpunten ten opzichte van Saddam Hussein, de Baathpartij of het regime in het algemeen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande deze voorgehouden gebeurtenissen en uw opinie over Saddam Hussein, zijn regime en de Mukhabarat. Bovendien zou dit alles u geenszins ontslaan van uw verantwoordelijkheid voor uw daden in de 17 voorafgaande jaren.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent het CGVS evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar -volgens uw verklaring- uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat in hoofde van uw tweede echtgenote, (J.H.R.) een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling werd genomen. In hoofde van uw eerste echtgenote, van wie u feitelijk gescheiden bent, werd een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dezelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw zoons Yasir en Amer. Tot slot moet worden vastgesteld dat de asielaanvraag van uw zoon Samir om administratieve redenen werd afgesloten daar Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij diende hier in België een tweede asielaanvraag in op 29 april 2011. Voor deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert voorafgaandelijk aan dat de dossierbehandelaar zich tijdens het gehoor van 4 mei 2011 vooringenomen zou opgesteld hebben. Hij heeft geen objectief gehoor gekregen en de in het gehoorverslag weergegeven verklaringen stemmen niet overeen met hetgeen gezegd werd.

Verzoeker verklaart dat het vertalen bijzonder moeizaam verliep. De aanwezige tolk zou in het algemeen zeer aarzelend en onzeker vertaald hebben, diende steeds naar de juiste bewoordingen te zoeken en moest de vertaling van tal van woorden schuldig blijven, waardoor hij zich vervolgens in het Engels diende uit te drukken.

Aangaande de houding van de dossierbehandelaar, voert verzoeker aan dat deze zich vooringenomen heeft opgesteld, dat deze nagenoeg het ganse verloop van het gehoor bijzonder agressief was en zich bij momenten zelfs arrogant en intimiderend opstelde ten opzichte van verzoeker en diens raadsman.

Verzoeker haalt een aantal elementen aan inzake het weergegeven (feiten)relaas waaruit de gevolgen van de vooringenomen houding van de dossierbehandelaar en de talrijke vertaalfouten zouden blijken.

Hij voert aan dat het CGVS geen enkel stuk aanbrengt waaruit zijn betrokkenheid bij de mensenrechtenschendingen gepleegd door de Mukhabarat blijkt. Verzoeker heeft herhaaldelijk verklaard op de hoogte zijn geweest van bepaalde wanpraktijken en heeft deze ondubbelzinnig afgekeurd, reden waarom hij op een gegeven moment in de gevangenis is terecht gekomen.

Verzoeker beklemt toont dat hij geen enkel misdrijf in de zin van artikel 1 F van het Verdrag van Genève heeft begaan, noch betrokken/medeplichtig is geweest bij dergelijke misdrijven.

In dit opzicht vindt verzoeker het vermeldenswaardig dat hij in Irak nooit beschuldigd, vervolgd of veroordeeld werd voor de feiten die hem nu ten laste worden gelegd door het CGVS.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen concrete en sluitende bewijzen naar voor worden gebracht dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Verzoeker voert aan dat hij een relatief kleine garnaal was in het radarwerk van de Mukhabarat en dat hij uiteraard bevreesd en bekommerd was over de berichtgeving omtrent de ondervragings- en folterpraktijken die door bepaalde diensten binnen de Mukhabarat werden gehanteerd, doch hij volhardt dat hij hier zelf geen enkele bijdrage aan geleverd heeft.

Verzoeker verwijst naar de informatie in het administratief dossier en waaruit blijkt dat er aanvankelijk een ideologische test diende te worden afgelegd om adû amil te worden, doch dat er in de jaren 1990 geen bijzonder vereisten of formaliteiten meer waren om deze rang te verwerven. Vele Iraakse burgers werden derhalve automatisch lid van de Baath-partij. Verzoeker voert voorts aan dat adû amil een specifieke hogere rang betreft die duidelijk te onderscheiden is van de rang die verzoeker had.

Aangaande verklaringen van zijn ex-echtgenote voert verzoeker aan dat deze duidelijk heeft aangegeven dat er op geen enkele manier gepraat werd over zijn werk, en dus uiteraard ook niet over Saddam Hoessein en de Baath-partij. Voorts erkent hij dat zijn ex-echtgenote inderdaad verklaard heeft dat hij nooit gearresteerd is geweest en nooit kritiek heeft geuit op Saddam Hoessein. Zij zou dit echter gedaan hebben omdat zij wraak wilde nemen op verzoeker omwille van diens huwelijk met een jongere echtgenote.

Verzoeker verklaart dat hij omwille van financiële overwegingen in 2007 is ingegaan op het aanbod om voor de nieuwe Mukhabarat te werken. In het kader van zijn nieuwe functie diende hij informatie in te winnen omtrent terreurdreigingen in het buitenland. Uit hoofde van zijn functie kwam hij in contact met buitenlandse inlichtingendiensten.

Verzoeker werd op 1 maart 2010 als soenniet door zijn sjjiitische oversten overgeplaatst naar een andere dienst en verplicht om naar een zuidelijke (sjjiitische) regio te verhuizen, hetgeen hij heeft geweigerd. Er werd een lijst gelekt met voormalige soennitische medewerkers van de Mukhabarat en deze lijst werd verspreid via kranten, TV-zenders en het internet. Dit was de aanleiding van zijn vlucht. Verzoeker was reeds vroeger het voorwerp van een (verijdelde) bomaanslag. Ook nu nog is zijn naam terug te vinden als te elimineren persoon en werden een viertal voormalige collega's van verzoeker, die in eenzelfde situatie zaten, vermoord.

2.1.2. Verzoeker stelt de Raad middels een fax op 3 april 2012 in kennis van de klacht die hij via zijn raadsman bij de verweerder heeft ingediend omtrent het verloop van het gehoor en de houding van de dossierbehandelaar.

2.2. Het exceptionele karakter inzake de toepassing van artikel 1 F van het Verdrag van Genève suggereert dat 'insluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

De Raad stelt vast dat door verweerder in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging aanvaard werd die als volgt werd gemotiveerd: *"U leert uw ingeroepen vrees met uw werkzaamheden bij de Mukhabarat ten tijde van het vorige regime (CGVS, p. 8). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw tewerkstelling bij de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hussein door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover coherente en gedetailleerde verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw werk ten tijde van het Baath regime. Gezien de actuele veiligheidssituatie in Irak, waarbij voormalige werknemers van de inlichtingendiensten aanzien kunnen worden als een risicoprofiel, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerminst worden uitgesloten."*

Uit verzoekers relaas blijkt echter dat hij in 2007 (opnieuw) in dienst trad van de nieuwe Mukhabarat. Verzoeker werd in 2009 directeur van de afdeling buitenlandse relaties (gehoor CGVS, p.24), in deze hoedanigheid maakte hij ook buitenlandse dienstreizen. Verzoeker was aldus op hoog niveau werkzaam binnen en voor de overheid. Gelet op de functie die verzoeker aanvoert te hebben uitgeoefend voor de inlichtingendienst van de overheid van zijn land van herkomst vanaf 2007 dient zich het onderzoek aan naar enerzijds de aangevoerde vrees voor vervolging en anderzijds, de nood aan internationale bescherming omwille van het niet kunnen of willen inroepen van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Verzoekers vrees voor vervolging is gebaseerd op het feit dat hij, die als soenniet onder het voormalige regime werkzaam was op de 'Iraanse zaak', door zijn sjiitische oversten blijkens zijn verklaringen op 1 maart 2010 werd overgeplaatst naar een andere dienst en verplicht werd om in de zuidelijke (sjiitische) regio te werken. Tevens werd er ongeveer gelijktijdig een lijst geëkt van voormalige soennitische medewerkers in kranten, op TV-zenders en op het internet waarin verzoekers naam zou figureren.

De overplaatsing van verzoeker is blijkens het administratief dossier (map documenten) blijkbaar gestaafd door een brief uitgaande van 'Prime Minister's Office' (zie vermelding "*Transfert- order, intern doc. (kopie) (brief 1)*") en een 'brief 2'.

Er bevindt zich tevens een print van de "internet 'hit list'" zonder bronvermelding in het administratief dossier (map documenten).

Van voormelde documenten, die door verweerder blijkens het feitenrelaas en de bestreden motivering in de oordeelsvorming werden meegenomen, is in het dossier geen vertaling aan te treffen. Verzoeker werd hieromtrent slechts oppervlakkig gehoord en ondervraagd. Bijgevolg is het voor de Raad onmogelijk deze stukken in het beraad te betrekken.

Op 28 oktober 2011 richtte verzoekers raadsman een schrijven naar verweerder met de vermelding van gegevens over verzoeker op een aantal Arabische websites (administratief dossier, stuk 5). Van de aangeduide internetartikelen is geen print in het dossier, noch een aanduiding dat ze werden onderzocht op authenticiteit.

Omtrent de aanwerving in 2007 door de nieuwe Mukhabarat, verzoekers functie, de (reden van) overplaatsing of verandering van functie in 2010 en de aangevoerde bedreigingen werd verzoeker nagenoeg niet gehoord of ondervraagd, behoudens zijn verklaringen zoals opgenomen in de 'vragenlijst'. Verzoeker werd, hoewel hij een hoge positie innam binnen de veiligheidsdiensten, evenmin terdege gehoord of ondervraagd omtrent de mogelijkheid tot het invoeren van of het gebrek aan bescherming door de autoriteiten omwille van de bedreigingen die ten aanzien van hem werden geuit. Dienvolgens is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of verzoeker de mogelijkheid tot bescherming heeft zoals omschreven in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 januari 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS